

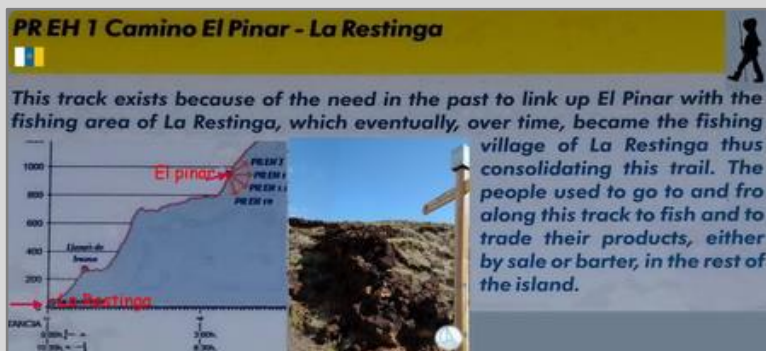
Bergje op en bergje af in lavaland

Correspondent te El Hierro

De Zeezwaluw is intussen op El Hierro, het meest zuidwestelijke Canarische Eiland, aangekomen. Ze ligt heerlijk te dobberen in de kleine marina van [La Restinga](#) net achter de zuidoostelijke kaap van het eiland.

Vanuit de kuip kijkt de bemanning met belangstelling naar de omgeving. Achter het dorp rijzen hoge zwarte bergen met hier en daar een bolletje groen op. Tijd voor verkenning dus. Aan het einde van de dorps hoofdstraat aan de doorgaande weg, staat een wandelwijzer en informatiebord met route aangegeven.

De wandeling blijkt tussen El Pinar en La Restinga te gaan over paden die vroeger werden gebruikt om de vissers te bevoorraden en verse vis mee terug te nemen. De afstand is 10km, het hoogteverschil 850m en tijdsduur van wandelen 3 uur. Het lijkt de bemanning verstandig deze wandeling niet bergopwaarts maar bergafwaarts te maken. Met de details voor de wandeling (via internet) uitgeprint, de rugzak gevuld met broodjes en voldoende drinken, wandelschoenen en stokken paraat wordt de volgende dag het busje naar El Pinar genomen.

De wandelroute begint in het dorp zelf. Via een smalle en behoorlijk steile geasfalteerde straat,

lopen de Zeezwaluwen langs een mooi oud kerkje met losstaande klokkentoren. Op dit kerkplein, 850m hoogte, kijk je uit over zee, waar de horizon ver beneden ooghoogte ligt. Dat zijn ze niet gewend als Nederlanders en zeelui. Na de kerk maken de huizen al snel plaats voor moestuintjes en even later overheerst de

landbouw. De (mooie) begraafplaats is echt het einde van het stadje en met het oversteken van de doorgaande autoweg gaan ze verder over lavagravel.

Muurtjes van los opgestapelde lavastenen flankeren het wandelpad aan weerszijden. De stadsgeluiden verdwijnen snel waarna er alleen nog natuurlijke geluiden te horen zijn. Vogels die fluiten verder niets. De hellingen zijn eerste getooid met denne-, palm- en vijgenbomen met hier en daar een wijngaard in herfsttooi. De zeelui hebben geen enkele moeite om bij kruisingen het juiste pad te vinden. Gewoon de platte, geelwitte strepen op stenen of paaltjes volgen.

Na een uurtje wandelen, wordt op een kruising bij een wijngaard, even gerust om een broodje en kopje koffie te drinken. Geen bankjes om even te zitten, wel grote lavabrokken.

Verder wandelend begint het landschap langzaam te veranderen. Cactussen en vetplanten vervangen de bomen en wijngaarden terwijl het pad steeds ruiger wordt. Gladde stenen worden lavakiezels of gruis, wat gemakkelijk rolt onder de voeten. De vormen van lava zijn ongelooflijk grillig terwijl ze zich verbazen over de verscheidenheid aan de kleuren die er zijn. De uitzichten zijn grandioos en de zee komt haast onmerkbaar dichterbij terwijl het landschap nu bijna

helemaal ontdaan is van bomen. De bemanning merkt wel dat bergafwaarts wandelen geen eitje is, vooral de knieën hebben een zware dag ondanks het gebruik van de stokken op stukken die erg steil en ongelijk zijn. Ondanks dat genieten ze volop van de tocht.

Op 2/3 van de wandeling (na 3 uur wandelen) loopt het pad redelijk horizontaal door zwarte lava wat eruit ziet als grof kiezelzand met naast het pad hoge vulkaankegels die te zien zijn vanuit de marina.

Eventjes geen daling zodat de voeten kunnen bijkomen. De horizon begint eindelijk weer op ooghoogte te komen en de radar van de marina is inzicht. Het laatste stuk is erg zwaar voor de Zeezwaluwtjes, de laatste loodjes.....

Het pad is vreselijk ruig, ongelijk en vol met rolstenen terwijl het vreselijk steil is. De pijnlijke voeten en benen hebben dan ook moeite met die laatste kilometers. Na 4 uur wandelen in het zonnetje zonder beschutting, is de wandelwegwijzer boven het dorp La Restinga eindelijk bereikt.

In de hoofdstraat staan een paar bankjes en de eerste de beste is voor de vermoeide wandelaars. Eerst 5 minuten rusten voor de laatste meters naar de marina en de Zeezwaluw kunnen worden afgelegd. Nu mogen de schoenen uit en kunnen de benen omhoog. Dan blijkt dat Riens blaren heeft opgelopen op al zijn tenen (schuiven in de schoenen door het bergafwaarts lopen) en de grote teennagels zijn ernstig gehavend.

Ineke heeft "alleen" spierpijn van de voeten tot en met de heupen. Beide Zeezwaluwtjes zijn daardoor een aantal dagen uitgeteld en een kleine rolstoel of rollator zou een uitkomst zijn geweest. Ze bekennen aan de correspondent dat de eerstvolgende wandeling iets korter en minder steil zal zijn, tenslotte zijn ze geen 21 meer.....

